

Tänase päevaga algab uus kristlik aasta. Me võime kalendrisse kirjutada kõik selle pühad, alustades adventist üle jõulu ja epifaania, üle paastu- ja passioonija, üle ülestõusmise ja taevaminemise ja nelipühade, üle püha Jaani ja Miikaeli kuni järgmise adventi läveni — ent millisel viisil meil tänavu õnnestub kõiki neid pühasid tähistada, seda me ennustada ei saa.

Isegi eelseisvate jõulude kohta ei või me veel sellel hetkel öelda, kuidas me neid tänavu pühitseme ja kas see saab olema üheskoos. Loodame ikka, et keegi preestritest saab jõuluajaks Eestisse tulla, ent praeguses olukorras veel ei tea, kes meist ja millistel kuupäevadel.

Kui ka käesolev Sõnaleht ei saa veel kahjuks välja kuulutada adventi ja jõulu ajal toimuvat, saadame teile selles vähemalt mõne sõna teekonnale läbi jõulueelse aja. V. & M.

. **jutlus teekonnale**

„Päikeses ja kuus ja tähtedes on siis tunnustähti ja maa peal on rahvastel kitsikus ja nõutus merekohina ja veevoogude pärast. Inimesed jäävad hingetuks maailma peale tulevate sündmuste kartuses ja ootuses, sest taeva vägesid kõigutatakse. Ja siis nad näevad Inimese Poega tulevat pilve sees väega ja suure hülgusega.

Aga kui kõik see hakkab sündima, siis tõstke oma pea ja vaadake üles, sest teie lunastus läheneb!“

Ja ta rääkis neile võrdumi: „Vaadake viigipuud ja kõiki puid: kui nad juba pakatavad, siis seda nähes te tunnete iseenesest, et suvi on juba lähedal. Nõnda ka teie, kui te näete kõike seda sündivat, tundke, et Jumala riik on lähedal! Tõesti, ma ütlen teile, see sugupõlv ei kao, kuni kõik on sündinud. Taevas ja maa hävivad, aga minu sõnad ei hävi.

Aga hoidke end, et teie süda ei oleks koormatud tülga- ja joobumuse ega argielu muredega ja et see päev ei tuleks teie peale äkitselt otsekui linnupael, sest see tuleb kõikide peale, kes maa peal asuvad! Olge siis ärkvel igal ajal, tundes oma nõrkust, et te oleksite väärilised pääsema kõigest sellest, mis tuleb, ja seisma Inimese Poja ees!“ (Luuka 21,25–36)

Armsad sõbrad,

tänase päevaga, esimese adventipühaga, algab uus kristlik aasta. Kõikjal maailmas, kus lääne kirikutraditsiooni kuuluvatel kristlastel oli võimalus kokku saada, et pühitseda seda uut algust, kõlas täna evangeeliumisõna Kristuse teise tulemise kohta — ning paljudele nendest, kes täna vendade-õdede kogunemisel osaleda ei saanud, kõlas see vaimus, kui nad ise kodus Piibli avasid.

Võib tunduda, et advendievangeeliumi apokalüptiline meeleolu tänavu eriliselt hästi vastab maailma seisule meie ümber. Ent kui me tuletame meelde möödunud aastaid, vaevalt et me nende hulgas leiame mõne, mis inimestele oma sündmustega ei oleks pakkunud küllaldaselt väljakutseid, mis neis ei oleks tekitanud nõutust ja hirmu. Ei, tõepoolest pole meil vaja mingit erilist epideemiat selleks, et meis äratada apokalüptilisi aimusi, ja kui meid ka ei ohustaks ükski uus viirus, leiaksime selletagi küllalt põhjust tunda hirmu — kartmine on midagi, mis juba loomult inimese juurde kuulub.

Advendievangeelium pöördub meie poole just kui inimeste poole, kelle loomuses on hirmu tunda. Ta ei jää aga selle juurde, et kõnetab midagi, mis meis niikuinii kobrutab, vaid proovib selle tõsta meie teadvusesse ja vabasse tahtesse. Ta nimetab kolme jõudu, mis meid halvavad — tülgastust, mis meilt teadvuse ja tahte täielikult röövib, joobumust, mis meie teadvuse ja tahte tõrjub välja tegelikkusest, ja mured, mis meie teadvust ja tahet aheldavad asjade külge, mille jaoks piisaks tunduvalt vähemast vaevast ja tähelepanust. Et nendest võitu saada, kutsub ta meid üles olema ärkvel ja tundma oma nõrkusi. Ärkvelolek ja enesetunnetus on kaks tuge, mille abil suudame vaadata silma ka kõige raskemale ajale sirge selja ja püstise peaga.

On aga veel üks võimas jõud, mis meil aitab nõutust ja hirmu võita, millest evangeelium otse ei kõnele. Kuuleksime temast, kui me nendel nädalatel võiksime kokku saada altari ees ja tähistada saabuvat adventi inimpühitsustalitusega. Advendipalvetes me kuuleksime sõnu „maailmade rahust meie ümber“, kuuleksime „päikesevankrist“ ja „värvikaarest“, mis nagu märk jumalikust rahust ja kõigutamatuses seisavad meie pahuksis ja vapustatud maailma kohal.

Pole mõtet kurta, et me ei saa kohtuda altari ees. Praegune olukord, mis meid selles takistab, on meile üleskutseks, et me oma südames ise ärataksime selle, mida meis muidu aitab äratada ühine jumalateenistus — et me ka üksi olles pööraksime oma pilgu taeva poole, mille värvidest meile kõneleb Jumala kinnitus, et me ka üksi olles märkaksime „maailmade rahu meie ümber“, mis on üle kõigist meie maistest muredest ja hirmudest. Ja kui me ütleme „ükski olles“, siis tähendab see ainult välist vahemaad inimeste vahel, sest vaimus jääme ühendusse Kristuses, kes on alati meiega, ükskõik kas me Tema nimes kohtume välises maailmas, või kas me tema poole pöördume igaüks eri paigast.

Soovides ärksat teadvust Tema kohalolekust igal ajal

Teie Milan ja Virve

29. novembril 2020